27 de desembre: Sant Joan, apòstol i evangelista

Text de l'Evangeli (*Jn* 20,2-8): El primer dia de la setmana Maria la Magdalena anà molt de matí al sepulcre, quan encara era fosc, i veu la pedra treta del sepulcre. Se'n va corrent a Simó Pere i a l'altre deixeble a qui estimava Jesús, i els diu: «Han pres el Senyor del sepulcre i no sabem on l'han posat!». I sortí Pere amb l'altre deixeble, i anaren al sepulcre. Corrien tots dos al mateix temps, però aquell altre deixeble corregué per davant de Pere més de pressa, i arribà el primer al sepulcre. I havent-se inclinat, veié els llenços caiguts però no hi entrà. Vingué després també Simó Pere, que el seguia, i entrà al sepulcre i veié els llenços caiguts; i el sudari que havia estat al seu cap no caigut com els llenços, sinó a part, enrotllat en un lloc. I llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat el primer al sepulcre, i veié i cregué».

© Albada Editorial / evangeli.net

«I veié i cregué»

Mn. Manel VALLS i Serra
(Barcelona, Espanya)

Avui, la litúrgia celebra la festa de sant Joan, apòstol i evangelista. L'endemà de Nadal, l'Església celebra la festa del primer màrtir de la fe cristiana, sant Esteve. I el dia després, la festa de sant Joan, aquell qui millor i més profundament penetra en el misteri del Verb encarnat, el primer "teòleg" i model de tot veritable teòleg. El passatge del seu Evangeli que avui es proposa ens ajuda a esguardar el Nadal des de la perspectiva de la Resurrecció del Senyor. En efecte, Joan, arribat al sepulcre buit, «i veié i cregué» (Jn 20,8). Fiats del testimoni dels Apòstols, nosaltres som empesos cada Nadal a "veure" i a "creure".

Hom pot retrobar aquests mateixos "veure" i "creure" a propòsit del naixement de Jesús, el Verb encarnat. Joan, mogut per la intuïció del seu cor —i per la "gràcia" hauríem d'afegir— "veu" més enllà del que els seus ulls en aquell moment poden arribar a contemplar. En realitat, si ell creu, ho fa sense "haver vist" el Crist encara, amb la qual cosa ja hi ha implícita aquí la lloança d'aquells que «sense haver vist han cregut!» (Jn 20,29), amb la que culmina el capítol vintè del seu Evangeli.

Pere i Joan "corren" junts cap al sepulcre, però el text ens diu que Joan «corregué per davant de Pere més de pressa, i arribà el primer al sepulcre» (Jn 20,4). Sembla que a Joan el mou més el delit d'estar de nou al costat d'Aquell que ell estimava —Crist— que no simplement estar físicament al costat de Pere, amb el

qual però —amb el gest d'esperar-lo i de què sigui ell qui entri primer al sepulcre— mostra que és Pere qui té la primacia en el Col·legi Apostòlic. Tot amb tot, el cor ardent, ple de zel, curull d'amor de Joan, és el que el porta a “córrer” i a “avançar-se”, en una clara invitació a què nosaltres visquem igualment la nostra fe amb aquest desig tan ardent de trobar el Ressuscitat.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Joan al costat del pessebre ens diu: mireu el que es concedeix a qui es lliura a Déu amb cor pur. Aquests participaran de la total i inesgotable plenitud de la vida humano-divina del Crist com a recompensa real» (Santa Teresa Beneta de la Creu)

- «Quin millor comentari del “nou manament”, del qual parla sant Joan? Demanem al Pare que el visquem, encara que sigui sempre de manera imperfecta, tan intensament que contagiem les persones amb qui ens trobem en el nostre camí» (Benet XVI)

- «Reprenent l’expressió de sant Joan ‘El Verb es va fer carn’ (Jo 1,14), l’Església anomena “Encarnació” el fet que el Fill de Déu assumís una naturalesa humana a fi de dur a terme, per mitjà d’ella, la nostra salvació (...)» (Catecisme de l’Església Catòlica nº 461)